

Ein sambygding.

Eg kom so sterkt á minnast deg
ei myrk og stormfull natt.
Det var som om du sat hjá meg.
Eg både såg og hóyrde deg - -.
Og no sit minni att !

Det eine minne etter hitt
stig fram for tanken klárt.
Med snögge blenk frá livet ditt - -.
Dei talar slik til hjarta mitt
at det vert sjukt og sárt.

Eg minnest deg som skulegut,
med mange rike pund.
Som Islands Geysir med sin sprut,
du spøk og vitsar slengde ut
i kvar ei ledig stund.

Det var kje greidt á halda mál
med rappe tunga di.
Som is og jökul var ho hál .
Og sleip og ledug som ein ál - -!
For blygskap var ho fri.

Du gjorde alt til glis og látt,
og bort i tøv og tull.
Det vart til sist so grátt i grátt
av lágt og sanslegt og rátt - -.
Du vaks deg lik ein null !

Forvrengd til spotteflir og geip
ho vart, di andlitsbragd.
Din tale ofte rá og sleip,
som om din hug med jarn og reip
i Satans vald var lagd.

Kva kunde ikkje du fátt gjort
om Gud fekk frelsa Deg?
Og löysa deg or synd og lort,
og ta den svinske hugen bort,
som sulkar ut din veg ?

Höyr, dette inkjevettaliv
det förer ikkje fram !
Om viljelaus du ligg og driv
i tull og syndigt tidsfordriv,
Du kjem so visst på skam !

Johs. M. L. Rydland.